

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 120. Ἐξά-
μνην δραχ. 65. Τρίμηνον δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ, Ἀγγλίου γράσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 23 καὶ 30 Νοεμβρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 52

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἐκλαιγε καὶ φώναζε τόσο δυνα-
τά, εἶχε κάτι νευρικὰ ξεσπάσματα
τόσο μεγάλα, ὥστε ἡ ἀδελφή της
συγκράτησε τὴν ἀγανάκτηση ποὺ
ἐνοιωθε ἐναντίον της καὶ τῆς ἔδωσε
νὰ μυριστῇ λίγο αἰθέρα γιὰ νὰ συ-
νέλθῃ καὶ τῆς ἔτριψε
τὸ μέτωπο μὲ κολώνια.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἐνῷ
ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ
Παρθεναγωγείου ἦταν
μαζεμμένα στὸ σπου-
δαστήριον, μπῆκε μέ-
σα ἡ Ἑρμίνη. Κρα-
τοῦσε στὸ χέρι της
ἓνα γράμμα καὶ τὸ
ὀλοσπρόγγυλον πρόσω-
πό της εἶχε μιὰ πα-
ράξενη ἑκφραση ὅπου
φαίνονταν ἀνακατεμ-
μένη ἡ κατάπληξη
καὶ ἡ ἀγαλλίαση.

—Τί τρέχει; τὴν
ρώτησαν μερικές.

—Μήπως μᾶς φέρ-
νεις τὴν ἐξήγηση τῆς
ἀπογευματινῆς σκη-
νῆς; ρώτησε ἡ Λαβί-
νια. Γιατὶ στὸ γρα-
φεῖο τῆς μίς Μιντσὶν
ἔγινε μεγάλη φασα-
ρία. Ἡ μίς Ἀμέλια
ἔπαθε νευρικὴ κρίση
καὶ ἀναγκάστηκε νὰ
πέσῃ στὸ κρεβάτι.

Ἡ Ἑρμίνη ἀπάν-
τησε ἀρθρώνοντας ἓνα
—ἓνα τὰ λόγια της,
σὰν ἄνθρωπος ποὺ
δὲν ἔχει ἀκόμη συνέλ-
θει ἀπὸ μιὰ μεγάλη
συγκίνηση.

—Ἐλαβα ἓνα μεγάλο γράμμα
ἀπὸ τὴ Σάρα.

—Ἀπὸ τὴ Σάρα! φώναξαν ὅλες,
καὶ ποὺ βρῖσκεται;

—Στοῦ γείτονά μας, στοῦ «κυ-
ρίου ἀπὸ τὴς Ἰνδίες».

—Πὺς βρέθηκε ἐκεῖ; Τὴν ἔδιω-
ξαν; Τὸ ξέρεῖ ἡ μίς Μιντσὶν; Γι'
αὐτὸ λοιπὸν ἔγινε ἡ φασαρία τὸ ἀ-
πόγευμα; Λέγε, λέγε γρήγορα.

Μιλοῦσαν ὅλες μαζί καὶ ἡ Λόττη
ἔβαλε τὰ κλάμματα.

Ἡ Ἑρμίνη ἄρχισε μὲ τὸ νέο ποὺ
ἔφθανε γιὰ ν' ἀπαντήσῃ σὲ κάθε
ἀπορία.

—Τὰ ἀδαμαντωρυχεῖα ἦταν ἀλη-
θινά, εἶπε, ὑπάρχουν στ' ἀλήθεια!

Οἱ συμμαθήτριά της τὴν τριγύρι-
σαν λαχανιάζοντας ἀπὸ ἀνυπονησία.

—Γιὰ ἓνα διάστημα ὁ κ. Κάρ-
ρισφορδ τὰ νόμισε γιὰ χαμένα, εἶπε.

—Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ κ. Κάρ-
ρισφορδ;

—Ὁ γείτονάς μας. Καὶ ὁ λοχα-
γὸς Κρήδ τὸ ἴδιο φο-
βήθηκε καὶ νομίζον-
τας πὺς δὲν τοῦ εἶχε
ἀπομείνει τίποτε ἀπὸ
τὴν παρουσίαν του ἀρ-
ρώστησε καὶ πέθανε
ἀπὸ τὴ λύπη του. Κι'
ὁ κ. Κάρρισφορδ ἀρ-
ρώστησε κι' αὐτὸς βα-
ρεῖα καὶ μόλις ἔγινε
κάπως καλύτερα θέ-
λησε νὰ βρῇ τὴ Σάρα,
μὰ δὲν ἔξερε ποῦ ἦ-
ταν. Ὑστερα, ἔμαθε
πὺς τίποτε δὲν εἶχε
χαθεῖ, ἀπεναντίας μάλ-
ιστα τὰ ἀδαμαντω-
ρυχεῖα ἦταν μεγαλύ-
τερα ἀπ' ὅ,τι νόμιζαν
στὴν ἀρχὴ καὶ πὺς
τὰ μισὰ ἦταν τῆς Σά-
ρας. Κι' ἦταν πλού-
σια, πλούσια πιδ πολὺ
ἀπὸ ὅ,τι ἦταν πρὶν
κι' ὅμως ζοῦσε στὴ
σοφίτα μὲ μοναχὸ τῆς
φίλο ἓναν ποντικὸ!
Ὁ κ. Κάρρισφορδ
βρῆκε τὴ Σάρα σήμε-
ρα. Εἶναι στὸ σπίτι
του καὶ δὲν θὰ ἔανα-
γυρίσῃ πιδ ποτὲ ἔδω.
Τώρα εἶναι ἀληθινὴ
πριγκίπισσα, καὶ μὲ
κάλεσε νὰ πάω νὰ
τὴν ἰδῶ, αὔριο τὸ ἀ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



—Ἰδὲς τί δυνατός ποὺ εἶμαι! Θὰ μπορούσα νὰ πάω στρατιώτης
κι' ἀπὸ τώρα.

πόγευμα. Νά! σās τὰ εἶπα δλα!

Τέτοια χλαλοή, τέτοια ἀναστά-
τωση, τέτοια φασαρία ἔγινε ὕστερα
ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴ ἀνακοίνωση
τῆς Ἑρμίνης, ποὺ καὶ ἡ μὲς Μιν-
τοῖν ἀκόμη θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐπι-
βάλῃ τὴν τάξιν καὶ τὴν ἡσυχίαν. Μὰ
μ' ὅλο ποὺ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν κά-
μαρά της ἄκουσε ὅλο τὸ ταβανόρι,
ὥστόσο δὲν κουνήθηκε· δὲν εἶχε πιά
τὸ θάρρος ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰ πράγ-
ματα ἔτσι ὅπως εἶχαν καταντήσει.
Γινώριζε πὼς τώρα τὸ νέο εἶχε δια-
δοθῇ καὶ πὼς σ' ὁλόκληρο τὸ σπῆτι
ἀπὸ τὸ ὑπόγειο ὡς τὴν σοφίτα, ἀπὸ
τὴν κουζίνα ὡς τὰ σπουδαστήρια,
δὲν μιλοῦσαν παρὰ μονάχα γι' αὐτό.

Ἔτσι ὡς ἀργὰ τὸ βράδυ, μιὰ καὶ
ἡ πειθαρχία εἶχε ὁλότελα παραλύ-
σει, τὰ κορίτσια ἔμειναν στὸ σπου-
δαστήριο μαζί μὲ τὴν Ἑρμίναν, δια-
βάζοντας καὶ ξαναδιαβάζοντας τὸ
περίφημο γράμμα, ποὺ ἦταν πῶς
φανταστικὸ καὶ πῶς ἀπίστευτο ἀπ'
ὅλες τὶς ἱστορίες ποὺ εἶχε ἐπινοήσῃ
ἡ Σάρα, ἴσαμε τότε.

Ἡ Μπέκυ εἶχε μάθει κι' αὐτὴ τὰ
συνταρακτικὰ νέα, ὅπως ὅλες οἱ ἄλ-
λες. Κατάφερε ν' ἀνέβῃ νωρίτερα
στὴν κάμαρά της γιατί ἐνοιοθε τὴν
ἀνάγκη νὰ μείνῃ λίγο μόνη της καὶ
νὰ ξαναἰδῇ τὴν κάμαρά ποὺ εἶχε
περάσει τόσες ἀλγισμότητες ὥρες
μαζί μὲ τὴ Σάρα. Τί θὰ γινόταν ἡ
κάμαρά αὐτῆ; Δίχως ἄλλο ὁ Μάγος
δὲν θὰ τὴν ἄφηνε ἔτσι ὅπως ἦταν
στὴ μὲς Μιντοῖν. Θὰ τὰ ξανάπαιρνε
δλα πίσω καὶ ἡ σοφίτα θὰ ἔμεινε
πάλι γυμνὴ καὶ κρύα. Ἡ Μπέκυ
ἦταν πολὺ-πολὺ εὐτυχισμένη γιὰ τὴν
ἀγαπημένη της μὲς Σάρα. Ὅσο
ἐνοιοσε ἕνα σφίξιμο στὸ λαιμό της
καὶ τὰ δάκρυα νὰ πλημμυρίζουν τὰ
μάτια της ὅταν ἔφθασε στὸ τελευ-
ταῖο πάτωμα. Ἀπόψε οὔτε ἡ τριαν-
ταφυλλιά λαμπρίζα θὰ ἦταν ἀναμ-
μένη, οὔτε ἡ φωτιά θὰ ἔκαιγε, οὔτε
φαγητὸ θὰ ἦταν σερβιρισμένο στὸ
τραπέζακι, οὔτε ἡ πριγκήπισσα θὰ
ἦταν καθισμένη σταυροπόδι ἐπάνω
στὸ χαλί καὶ θὰ διηγόταν καμμιὰ
ὠραία ἱστορία. Πάει πιά ἡ πριγκή-
πισσα!

Κατάπιε ἕνα λυγρὸ καθὼς ἀνοιγε
τὴν πόρτα καὶ ὅταν μπῆκε μέσα
λίγο ἔλειψε νὰ βάλῃ μιὰ φωνή.

Ἡ τριανταφυλλιά λαμπρίζα σκόρ-
πιζε τὸ γλυκὸ της φῶς, τὸ δειπνο
ἦταν σερβιρισμένο στὸ τραπέζακι καὶ
ἡ φωτιά σπιθίριζε στὴ θερμάστρα.
Καὶ παραπέρα, ὀρθός, ὁ Ράμ Ντὰς
χαμογελοῦσε στὴ Μπέκυ ποὺ δὲν
πίστευε στὰ μάτια της.

— Ἡ μικρὴ κυρία δὲν ξεχνάει, εἴ-
πε. Τὰ διηγῆθηκε δλα στὸν σαχίμπ.

Θέλησε νὰ μάθῃς πόσο εἶναι εὐτυχι-
σμένη. Κοίταξε αὐτὸ τὸ γράμμα
ἐπάνω στὸ δίσκο. Εἶναι γιὰ σένα.
Δὲν θέλησε νὰ κοιμηθῇ μὲ τὴ λύπη
στὴν καρδιά. Ὁ σαχίμπ προστάζει
νὰ ἔρθῃς αὐριο στὸ σπῆτι του. Θὰ
εἶσαι στὴν ὑπηρεσία τῆς μικρῆς κυ-
ρίας. Ἀπόψε θὰ πάρω δλα ὅσα βρί-
σκονται ἐδῶ μέσα.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ράμ Ντὰς
χαιρέτησε τὴν Μπέκυ καὶ ἐξαφανί-
στηκε ἐντελῶς ἀθόρυβα ἀπὸ τὸν φεγ-
γίτη, περνώντας μὲ τόση εὐλυγισία
καὶ μὲ τόση γρηγοράδα, ποὺ ἡ Μπέ-
κυ ἐμάντευσε στὴ στιγμὴ ποῖος ἦταν
ὁ Μάγος καὶ μὲ τί τρόπο εἶχε κάνει
τὰ θαύματά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Ἄννα

Ἡ χαρὰ βασιλεύει στὴν κάμαρά
τῶν παιδιῶν τῆς Μεγάλης Οἰκογέ-
νειας. Ποτὲ τὰ παιδιὰ δὲν εἶχαν



Τὰ κορίτσια ἔμειναν διαβάζοντας καὶ
ξαναδιαβάζοντας τὸ γράμμα τῆς Σάρας
(Σελ. 458 στ. α').

ὄνειρευθῇ παρόμοια εὐχαρίστηση σὰν
αὐτὴ ποὺ ἐνοιοῦσαν τώρα μὲ τὴ συν-
τροφία τοῦ «κοριτσιοῦ ποὺ δὲν εἶναι
ζητιάνη». Δὲν εἶναι δὲ καὶ συνειθι-
σμένο πρᾶγμα νὰ ἔχῃς μιὰ φίλη ποὺ
ἔχει περάσει τόσες περιπέτειες καὶ
τόσες δυστυχίες. Τί εὐχάριστο πρᾶγ-
μα εἶναι νὰ κάθῃσαι στὴν πλούσια
κάμαρά σου, μπρὸς στὴ ζωηρὴ φω-
τιά καὶ ν' ἀκοῦς νὰ σοῦ περιγράφουν
τὴν γυμνὴ καὶ κρύα σοφίτα. Ὅσο
οἱ περιγραφὲς αὐτὲς ἔμπαιναν σὲ
δεύτερη μοῖρα ὅταν παρουσιάζονταν
στὴ σκηνὴ ὁ Τυροφαγᾶς καὶ τὰ
σπουργίτια.

Ἡ ὠραιότερη ὅμως ἀπ' ὅλες, ἦταν
ἡ ἱστορία τῆς γιορτῆς ποὺ χάλασε,
καὶ τοῦ ὄνειρου ποὺ ἔγινε ἀλήθεια.
Ἡ Σάρα τὴ διηγῆθηκε γιὰ πρώτη
φορὰ τὴν ἐπομένη. Πολλὰ ἀπὸ τὰ
παιδιὰ τῆς Μεγάλης Οἰκογένειας
εἶχαν ἔρθει νὰ περάσουν τὸ ἀπόγευ-
μα μαζί της. Ἦταν δλα καθισμένα
ἢ ξαπλωμένα ἐπάνω στὸ χαλί μπρο-
στὰ στὴ φωτιά καὶ ἡ Σάρα τοὺς διη-
γῆθηκε τὴν ἱστορία της μὲ τὸν χα-
ριτωμένο τρόπο ποὺ ἤξερε αὐτῇ. Ὁ

κ. Κάρρισφορντ καθόταν καὶ τὴν ἄ-
κουγε κι' αὐτός. Ὅταν ἡ Σάρα τε-
λείωσε, σήκωσε τὰ μάτια της καὶ τὸν
κοίταξε.

— Ἐγὼν τελείωσα, εἶπε. Ἡ σειρά
σας τώρα, θεῖε Τόμ. (Ἔτσι εἶχε ἀ-
ποφασιστεῖ πὼς θὰ τὸν φώναζε στὸ
ἔξῃ).

Καὶ τότε ὁ κ. Κάρρισφορντ ἄρχισε
νὰ διηγῆται, πὼς μιὰ μέρα ποὺ ἦταν
πολὺ ἄρρωστος καὶ πολὺ θλιμμένος
ὁ Ράμ Ντὰς τοῦ διηγῆθηκε τὴν ἱ-
στορία τῆς μαῖμους ποὺ τὸ εἶχε σκά-
σει ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ τῆς μικρούλας
ποὺ κατοικοῦσε στὴ σοφίτα καὶ ποὺ
ἀπὸ τοὺς τρόπους της καὶ τὴν ἐμφά-
νισή της φαινόταν πὼς δὲν ἦταν ὁ-
μοία μὲ τίς ἄλλες μικρὲς ὑπηρε-
τριοῦλες. Σιγὰ-σιγὰ ὁ Ράμ Ντὰς εἶχε
ἀνακαλύψει καὶ πολλὰ ἄλλα πρᾶγ-
ματα σχετικὰ μὲ τὴ μικρὴ γειτόνισ-
σά τους καὶ μιὰ μέρα εἶχε πεῖ στὸν
κ. Κάρρισφορντ.

— Σαχίμπ, θὰ μοῦ ἦταν εὐκολο
νὰ περάσω ἀπὸ τὰ κεραμίδια καὶ νὰ
ἀνάψω μιὰ καλὴ φωτιά στὴ θερμά-
στρα, ἐνὸς θὰ κοριτσάκι θὰ λείπῃ.
Κι' ὅταν θὰ γύριζε πίσω βρεγμένη
καὶ μουσκεμμένη, θὰ νόμιζε πὼς κά-
ποιος μάγος ἔκανε αὐτὸ τὸ θαῦμα.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἄρρεσε στὸν κ. Κάρ-
ρισφορντ κι' ἔτσι ὁ Ράμ Ντὰς ἔδωσε
μεγαλύτερη ἀνάπτυξη στὸ σχέδιό
του κι' ἐξήγησε στὸν κύριό του ὅτι
μὲ τὸν ἴδιο τρόπο θὰ ἦταν εὐκολώ-
τατο νὰ μεταμορφωθῇ ὁλόκληρη ἡ
σοφίτα. Ὁ ἄρρωστος εἶχε ἐνδιαφε-
ρῇ γι' αὐτὸ τὸ σχέδιο καὶ ἀπασχο-
λήθηκε μὲ τὴν ἐκτέλεσή του μερικὲς
μέρες ποὺ τοῦ φάνηκαν λιγώτερο
θλιβερές. Τὸ βράδυ τῆς γιορτῆς ποὺ
εἶχε τόσο θλιβερό τέλος ὁ Ράμ Ντὰς
μὲ δλα του τὰ δέματα ἀγρυπνοῦσε
στὴ δική του τὴ σοφίτα μαζί μὲ τὸν
γραμματέα ποὺ εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ
τὸν βοηθήσῃ καὶ ποὺ διασκέδαζε μὲ
τὴν παράξενη αὐτὴ περιπέτεια σχε-
δὸν ὅσο καὶ ὁ κύριός του.

Ὁ Ράμ Ντὰς, ξαπλωμένος μπρού-
μυτα στὰ κεραμίδια ἀπ' ἔξω ἀπὸ
τὸν φεγγίτη, εἶχε παρακολουθήσει
ὅλη τὴ σκηνὴ ποὺ εἶχε γίνῃ μὲ τὴν
Ἑρμίναν καὶ κατόπιν μὲ τὴ μὲς Μιν-
τοῖν κι' ἀργότερα, ὅταν βεβαιώθηκε
πὼς ἡ Σάρα εἶχε ἀποκοιμηθῇ βα-
θεία, χῶθηκε ἀπὸ τὸ φεγγίτη μὲς
στὴν κάμαρά, κρατώντας ἕνα κλε-
φτοφάνερο στὸ χέρι του καὶ ὁ σύν-
τροφός του ἀπέβω τοῦ περνοῦσε ἕνα-
ἕνα τὰ πρᾶγματα. Κάθε φορὰ ποὺ
ἡ Σάρα κουνιόταν ὁ Ράμ-Ντὰς ἔσθυ-
νε τὸ φῶς καὶ ξαπλωνόταν χάμω,
ὥσπου τελείωσε ὅλο τὸ σιγύρι-
σμα.

— Τί εὐτυχισμένη ποὺ εἶμαι, εἶπε

ἡ Σάρα, ποὺ ξέρω ὅτι σεῖς εἴσαστε,
ὁ Μάγος.

* *

Ὁ Κάρρισφορντ δὲν ἔδραζε ἀπ' τὸ
νοῦ του τὴν ἀνάνηψη τῆς μικρῆς
πριγκήπισσας μὲ τὰ τρύπια παπού-
τσια καὶ τὸ ξεθωριασμένο πανωφόρι.
Καὶ τί ὥραιες βραδυὲς περνοῦσαν
ὅταν ἡ Μεγάλῃ Οἰκογένεια ἢ ἡ Ἑρ-
μίναν καὶ ἡ Λόττη ἔρχονταν νὰ τοὺς
κάνουν συντροφιά. Μὰ οἱ καλύτερές
τοὺς ὥρες ἦταν ἐκεῖνες ποὺ περνοῦ-
σαν οἱ δύο τοὺς μοναχοί, ποὺ διά-
δασαν, μιλοῦσαν ἢ συζητοῦσαν γιὰ
τὰ περασμένα.

Ἐνα βράδυ ὁ κ. Κάρρισφορντ πα-
ρατήρησε πὼς ἡ μικρὴ του καθόταν
ἀμίλητη καὶ κοίταζε τὴ φωτιά συλ-
λογισμένη.

— Ἐ, Σάρα, ἔκανε, τί «φανταζό-
μαστε» αὐτὴ τὴ στιγμὴ;

Ἡ Σάρα κοκκίνησε ἐλαφρά.

— Θυμᾶμαι, εἶπε, τὴν ἡμέρα ἐ-
κείνη ποὺ πεινοῦσα τόσο πολὺ καὶ
τὸ κοριτσάκι ποὺ συνάντησα στὸ
δρόμο.

— Ἦταν τόσες πολλὲς ἡμέρες ποὺ
πεινοῦσε· ποῖα ἀπ' ὅλες εἶναι ἐκεῖ-
νες ποὺ θυμᾶσαι τώρα; εἶπε ὁ Κάρ-
ρισφορντ μὲ ἐλαφριά θλίψη στὴ φωνή
του.

— Ἐκείνη ποὺ τὸ ὄνειρο ἔγινε ἀ-
λήθεια.

Καὶ τότε τοῦ διηγῆθηκε τὴν ἱ-
στορία γιὰ τὸ ψωμάδικο, γιὰ τὸ νό-
μισμα τῶν τεσσάρων πένες ποὺ εἶ-
χε βρεῖ μέσα στὴ λάσπη, καὶ γιὰ
τὴ μικρὴ ζητιάναν ποὺ ἦταν πῶς πει-
νασμένη ἀκόμη κι' ἀπ' αὐτὴν. Τὰ
ἔλεγε δλα αὐτὰ πολὺ ἀπλὰ μὲ λίγα
σύντομα λόγια· ὥστόσο ὁ κ. Κάρρι-
φορντ ἀκούγοντάς τα, γύρισε τὸ κε-
φάλι του ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ
σκέπασε μὲ τὸ χέρι του τὰ μάτια
του.

— Πρὶν ἀπὸ λίγο, συμπέρανε ἡ
Σάρα, ἔπλαθα μὲ τὸ νοῦ μου ἕνα σχέ-
διο, ποὺ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸ πραγ-
ματοποιήσω.

— Τί σχέδιο; ρώτησε ὁ Κάρρι-
φορντ συγκρατώντας μὲ κόπο τὴ συγ-
κίνησή του. Πρόσταξε, πριγκήπισσα,
καὶ ὅ,τι ἐπιθυμῆς θὰ γίνῃ.

— Λοιπόν, εἶπε ἡ Σάρα, μὲ κά-
ποιο δισταγμό, ἀφοῦ λέτε πὼς ἔχω
τόσα χρήματα δικὰ μου, θὰ ἤθελα
νὰ πάω νὰ ἰδῶ τὴ φουρνάρισσα καὶ
νὰ τὴν παρακαλέσω κάθε φορὰ ποὺ
θὰ βλέπῃ κανένα παιδί ποὺ νὰ φαί-
νεται πὼς πεινάει ἢ πὼς κρυώνει, νὰ
τὸ βάζῃ μέσα καὶ νὰ τοῦ δῇ νὰ
τρώῃ καὶ ὕστερα νὰ μᾶς στέλνῃ τὸ
λογαριασμό. Τί λέτε, μπορεῖ νὰ γίνῃ
αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Ναι, ἀγάπη μου, αὐριο κιό-
λας θὰ τὸ φροντίσουμε.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἡ μὲς Μιντοῖν εἶδε
ἀπὸ τὸ παράθυρό της ἕνα θέαμα ἐ-
ξαιρετικὰ δυσάρεστο γι' αὐτὴν. Ὁ
κ. Κάρρισφορντ ἐτοιμαζόταν νὰ μπῇ
στὸ αὐτοκίνητό του, συνοδευμένος ἀπὸ
μιὰ μορφή πολὺ γνωστὴ στὴ μὲς
Μιντοῖν. Καὶ πίσω ἀπ' αὐτὴν πα-
ρουσιαζόταν μιὰ ἄλλη, ποὺ ἡ θεά
της ἐξερέθιζε τὴ μὲς Μιντοῖν περισ-
σότερο ἀκόμη κι' ἀπ' τὴν πρώτη.
Ἦταν ἡ Μπέκυ, ἡ τρισευτυχισμένη
καμαριέρα τῆς μὲς Σάρας, ἡ Μπέκυ,
ποὺ ποτὲ της δὲν εἶχε τόσο ὁλο-
στροφύλα καὶ τριανταφυλλένια μά-
γουλα.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε καὶ ὕστε-
ρα ἀπὸ λίγο σταμάτησε μπρὸς ἀπὸ
τὸ ψωμάδικο, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς
ποὺ ἡ φουρνάρισσα ἀδειάζε στὴ βί-
τριναν ἕνα πανέρι φρεσκοψημένα τσου-
ρέκια.

Βλέποντας τοὺς πελάτες ποὺ ἔ-
μπαιναν στὸ μαγαζί, μπῆκε μέσα.
Γιὰ μιὰ στιγμὴ κοίταξε τὴ Σάρα
μὲ μεγάλη προσοχή. Ὑστερα ὁμιῶς
τὸ ἀγαθὸ της πρόσωπο φωτίσθηκε.

— Σας γνωρίζω, μὲς, εἶπε, μ'
ὅλο που...

— Ναι, εἶπε ἡ Σάρα, ἐγὼ εἶμαι
ποὺ μοῦ δώσατε ἔξῃ τσουρέκια γιὰ
τέσσερις πέννες καὶ...

— Καὶ σεῖς ἐδώσατε τὰ πέντε σὲ μιὰ
μικρὴ ζητιάναν ποὺ στεκόταν ἀπέβω,
συνελίθρως ἡ φουρνάρισσα. Αὐτὸ
τὸ πρᾶγμα μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύ-
πωση. Σπάνια βλέπει κανεὶς ἕνα
παιδί τόσο πονόψυχο. Μὲ συγχωρεῖ-
τε... ἀλλὰ τώρα ἔχετε πολὺ καλὴ
τερὴ ὄψη καὶ φαίνεται πολὺ πῶς
εὐτυχισμένη...

— Ναι, ναι, ἔκανε ἡ Σάρα, εἶμαι
πάρα πολὺ εὐτυχισμένη κι' ἤρθα νὰ
σας ζητήσω νὰ μοῦ κάνετε μιὰ χάρη.

— Ὁ, μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, ἔ-
κανε ἡ φουρνάρισσα. Πῆτε μου μόνο
τί θέλετε.

Ἡ Σάρα τότε τῆς ἐξήγησε τὸ σχέ-
διό της, ἐνῶ ἡ φουρνάρισσα τὴν ἄ-
κουγε μὲ μεγάλη ἐκπλήξη.

— Ὁ μὲς, εἶπε. Αὐτὸ θὰ εἶναι με-
γάλῃ εὐχαρίστηση γιὰ μένα. Δὲν εἶ-
μαι παρὰ μιὰ φτωχὴ φουρνάρισσα,
δὲν μπορῶ νὰ δώσω πολλὰ κι' ἡ δυ-
στυχία γύρω μου εἶναι μεγάλη. Μ'
ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἐμοῖρασα πολ-
λὰ κομμάτια ψωμὶ στοὺς φτωχοὺς
γιὰ χάρη σας. Πόσο ξεπαγιασμένη
καὶ πεινασμένη φαίνόσαστε, κι' ὁμιῶς
δώσατε τὰ πέντε ἀπὸ τὰ ἔξῃ τσου-
ρέκια σας, σὰν ἀληθινὴ πριγκήπισσα.

Ὁ κ. Κάρρισφορντ χαμογέλασε ἀ-
θελά του καὶ ἡ Σάρα χαμογέλασε
κι' αὐτὴ γιὰ τὴν ἐκπλήξη τῆς εἶχε πεῖ

στὸν ἐαυτὸ της ἐκείνη τὴν ἡμέρα γιὰ
νὰ τὸν πείσῃ νὰ δώσῃ τὰ τσουρέκια.

— Ἐκείνη ἡ μικρὴ πεινοῦσε πε-
ρισσότερο ἀπὸ μένα, εἶπε.

— Ἐπείθαινε τῆς πείνας, εἶπε ἡ
φουρνάρισσα. Συγχὰ μοῦ ἔκανε λό-
γο, ἀπὸ τότε γιὰ τὴν πείνα ποὺ τὴ
θέριζε ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

— Μὰ τὴν ξαναεῖδατε; ρώτησε ἡ
Σάρα. Ξέρετε ποῦ βρίσκεται;

— Ὁ καὶ βέβαια, ἀπάντησε ἡ
φουρνάρισσα. Τὴν ἔχουμε ἐδῶ, τώρα
κι' ἕνα μῆνα, εἶναι πολὺ καλὸ κο-
ρίτσι καὶ δὲν ξέρετε πόσο μὲ βοή-
θαί καὶ στὸ σπῆτι καὶ στὸ μαγαζί.
Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς τὴ ζωὴ ποὺ
περνοῦσε! Ἄνοιξε τὴν πόρτα πίσω
της καὶ ἀπ' τὸ παραμάγαζο βγήκε
κι' ἦρθε μπροστὰ ἕνα κοριτσάκι.
Ἦταν ἐκείνη, ἡ μικρὴ ζητιάναν,
ἀλλὰ καθαρὴ, καλοντυμένη. Φαίνό-
ταν ντροπαλὴ, μὰ τὸ πρόσωπό της,
τώρα ποὺ εἶχε ἡμερέψει, ἦταν γλυ-
κὸ καὶ συμπαθητικὸ. Ἀμέσως ἀνα-
γνώρισε τὴ Σάρα καὶ τὴν κοίταξε
μὲ θαυμασμό.

— Καταλαβαίνετε, εἶπε ἡ φουρ-
νάρισσα, τῆς εἶπα νὰ ἔρχεται νὰ μὲ
βοηθᾷ κάθε φορὰ ποὺ θὰ θέλῃ ἕνα
κομμάτι ψωμί. Καὶ φάνηκε ἀπὸ ἀρ-
χῆς τόσο πρόθυμη, ποὺ τὴ συμπάθη-
σα καὶ τὴν πῆρα σπῆτι μου. Μὲ
βοηθεῖ πολὺ καὶ μοῦ δείχνει μεγάλη
εὐγνωμοσύνη. Τὴ λένε Ἄννα.

Τὰ δύο παιδιὰ κοιτάχτηκαν γιὰ
μιὰ στιγμὴ. Ὑστερα ἡ Σάρα πῆρε
τὰ χέρια τῆς Ἄννας στὰ δικὰ της.

— Χάρηκα πάρα πολὺ ποὺ σὲ
ξαναβρῆκα ἐδῶ, εἶπε. Ἴσως ἡ κυρία
σου νὰ σ' ἀφήσῃ νὰ τὴν βοηθῇς νὰ
μοιράζῃ ψωμὶ στοὺς φτωχοὺς. Θὰ
σοῦ κάνει ἴσως εὐχαρίστηση γιὰ τὴν
ἐσὺ ἔρεϊς, ὅπως κι' ἐγὼ, τί θὰ πῇ
νὰ πεινάῃ κανεὶς καὶ νὰ μὴν ἔχῃ
τίποτε νὰ φάῃ.

— Ὁ καὶ, μὲς, εἶπε ἡ Ἄννα.

Δὲν εἶπε ἄλλο τίποτε, μὰ ἡ Σάρα
ἐνοιοσε πὼς τὴν κατάλαβε. Ἡ Ἄννα
τὴν ἔξεδραζε ὡς τὴν πόρτα τοῦ μα-
γαζιοῦ κι' ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ
παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια της τὸ
ἀμάξι ποὺ εἶχε πάρει μαζί του τὴν
πριγκήπισσαν Σάρα.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Τ Ε Λ Ο Σ
ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑΣ



ΑΘΗΝΑ·Τ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΖΩΗ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

‘Αγαπητοί μου,

ΕΙΝΑΙ δεκαπέντε μέρες, σήμερα που σ'αφ γράφω αυτό το γράμμα — δεν ξέρω πότε θα το διαβάσετε — που δεν έγινε καμιά αεροπορική επιδρομή στην Αθήνα και στα περίχωρα. Την προ-προπερασμένη Δευτέρα, φάνηκαν μερικά έχθρικά αεροπλάνα, αλλά μόλις σηκώθηκαν τα καταδιωκτικά μας, τ'όβησαν στα πόδια, δηλαδή στα φτερά — λίγα λεπτά βάσταξε ο τελευταίος εκείνος συναγερμένος, ούτε να κατεβούν στα καταφύγια δεν πρόφτασαν οι Αθηναίοι — κι' από τότε δεν ακούστηκαν σειρήνες. Γιατί άραγε; ‘Ο γενναίος μας έχθρὸς δεν πλησιάζει παρά τ'απροφύλακτα μέρη, για να βομβαρδίσει εκ του ασφαλούς τους άμαχους κατοίκους; Τὸν παραζάλισαν οί νίκες τοῦ ἀκαταμάχητου στρατοῦ μας στήν ‘Αλβανία κι' ἡ πανωλεθρία τῶν ‘ἐπιλέκτων’ ‘Αλπινιστῶν ἢ Κενταύρων του; Φοβάται τ'ἀντίποινα ἀπὸ τὴν ‘Αγγλία, πού ἐδήλωσε πῶς ἂν βομβαρδισθῇ ἡ ‘Αθήνα, θὰ βομβαρδισθῇ ἁμέσως κι' ἡ Ρώμη; ‘Η ἑλληνική κι' ἡ ἀγγλική αεροπορία τοῦ ἀποδεκάτισαν τ'αεροπλάνα, τὴ βενζίνα, τὰ πυρομαχικά, καὶ νὰ φέρῃ ἄλλα δὲν μπορεῖ, γιατί οί δρόμοι εἶναι τώρα ἐπικίνδunami καὶ σχεδὸν ἀποκλεισμένοι; Δὲν ξέρουμε, ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ξεθαρρεύμαστε καὶ νὰ χαλαρώνουμε τὴν ἀμυνά μας. ‘Απεναντίας, πρέπει νὰ τὴ δυναμώσουμε καὶ νὰ τὴν τελειοποιήσουμε ὁλοένα. Καὶ καταφύγια, καὶ χαρτιά στὰ τζάμια, καὶ σακκιά μὲ χῶμα ἢ ἄμμο στὰ σπίτια, κι' ἐρμητικὸ κλείσιμο τῶν ἀνοιγμάτων τὴ νύχτα, δταν ἀνάβουμε μέσα φῶς, καὶ κάλυψη τῶν φῶτων πού κρατοῦμε κατ' ἀνάγκη στὸ δρόμο, τῶν μικρῶν ἡλεκτρικῶν φαναριῶν μας, βπως καὶ τῶν αὐτοκινήτων, τῶν λεωφορείων καὶ τῶν τράμ. Αὐτὰ γιὰ μᾶς. Οἱ ἄλλοι, οἱ ἀρμόδιοι, φροντίζουν γιὰ σειρήνες, γιὰ ἀντιαεροπορικὰ πυροβόλα καὶ γιὰ καταδιωκτικὰ αεροπλάνα, ἔτοιμα νὰ ξεπεταχθοῦν μόλις ξεμυτίσῃ ὁ έχθρὸς.

Ζοῦμε λοιπὸν πάντα ὑπὸ τὴν ἀπειλή του καὶ παίρνουμε ὅλα μας τὰ μέτρα γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, χωρὶς νὰ ξεθαρρεύμαστε ἀπὸ τὴ δεκαπενθήμερη αὐτὴ ἀδράνεια τῆς έχθρικῆς αεροπορίας, πού μπορεῖ νὰ μὴν ἐξη συντριπτῇ ἀκόμα σὲ τρόπο πού νὰ μᾶς ἐξασφαλίζῃ. Γι' αὐτὸ, ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ πολέμου, ἐκλείσαν

καὶ τὰ σχολεῖα. Κι' ὄχι μόνο γιατί ἐπιστρατεύθηκαν οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς δασκάλους καὶ καθηγητὲς, παρὰ καὶ γιατί τὰ σχολεῖα δὲν ἔχουν ὅλα καταφύγια, καὶ σὲ περίπτωση συναγερμού, τὰ παιδιά, προπάντων τὰ μικρά, δὲν θάξεραν πού νὰ πᾶνε. Μποροῦσε νὰ δημιουργηθῇ καὶ πανικός στὸ μικρόκοσμο ἀπὸ τὰ μπάμ-μποῦμ καμμιᾶς αερομαχίας. Πιὸ σίγουρο λοιπὸν εἶναι τὰ παιδιά νὰ κάθονται στὰ σπίτια τους, νὰχοῦν πρόχειρα τὰ καταφύγια τους, νὰ μὴ γυρίζουν χωρὶς ἀπόλυτη ἀνάγκη στοὺς δρόμους, νὰ παίζουν, νὰ διαβάσουν καὶ νὰ χαίρουνται ἀκούγοντας ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο τὶς δοξασιμένες ἑλληνικὲς νίκες. Τὰ μεγάλα δμως, ἀγόρια καὶ κορίτσια, βγαίνουν ἀφοδὰ. Φοροῦν τὴν τίμια στολή τῆς Νεολαίας, κυκλοφοροῦν μέρα καὶ νύχτα, καὶ προσφέρουν ἕνα σωρὸ πολυτίμες ὑπηρεσίες στήν ἐμπόλεμη Πατρίδα, μαζεύοντας εἶδη γιὰ τοὺς στρατιώτες, φροντίζοντας γιὰ τὴ φανέλλα του καὶ τὴν ψυχαγωγία του καὶ, βοηθοὶ τῶν ἀστυνομικῶν, ὁδηγώντας τοὺς πολίτες στοὺς συναγερμούς, καὶ προσέχοντας, τὴ νύχτα, νὰ μὴ φαίνεται πουθενὰ ‘ἀκτίς φωτός’. Κι' ἄλλες ἀκόμα ἐργασίες κάνουν, κι' ἄλλα πατριωτικὰ καθήκοντα ἐκτελοῦν οἱ Φαλαγγίτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, ἀκόμα καὶ τὰ Φαλαγγιτάκια, στρατὸς κι' αὐτὸς πού μάχεται γιὰ τὴν Πατρίδα, παράλληλα μὲ τὸν ἄλλον πού πολεμᾷ στὸ μέτωπο.

‘Όταν μένουν στὸ σπίτι, τὰ μεγάλα κορίτσια — μὰ καὶ πολλὰ μικρά — πλέκουν μάλλινα γιὰ τοὺς στρατιώτες. ‘Η σπιτική ‘Αθήνα ἔχει γίνεῖ ἐν' ἀπέραντο πλεκτήριο. Χιλιάδες φανέλλες, πουλζέρ, γάντια, κάλτσες, κασκόλ, στέλνονται καθεμέρα στὰ στρατόπεδα, μαζὶ μὲ τὰ κάθε λογῆς δῶρα πού μαζεύονται μὲ τὸν ‘Ερανο. Κι' ἡ μόνη ἴσως διασκέδαση τῶν πλεκτριῶν, μὰ καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τῆς οἰκογένειας, εἶναι τὸ ραδιόφωνο. Διασκέδαση βέβαια, χαρά, γιατί δὲν ἀναγγέλει παρά νίκες καὶ θριάμβους. ‘Εκπέμει δμως κι' ἐπικάμεις, διδακτικὲς καὶ φρονηματιστικὲς ὁμιλίες διαφόρων, ἐπισήμων καὶ ἀνεπισήμων — τί ὥραια πού ἦταν προχτὲς ἡ ὁμιλία τοῦ ὑπουργοῦ διοικητοῦ κ. Κοτζίε! ‘Αἱ ‘Αθηναὶ πρὸς τὸν κόσμον — καὶ τὶς πολεμικὲς εἰδήσεις τὶς λέει σ' ὅλες τὶς γλώσσες: ἀγγλικά, τουρκικά, σερβικά, ρουμανικά, γαλλικά, γερμανικά καὶ ἰταλικά. Οὔτε τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Πάσχα! ‘Αλλὰ οἱ ἐκπομπὲς αὐτὲς δὲν εἶναι βέβαια γιὰ μᾶς, εἶναι γιὰ τοὺς ξένους, γιὰ τὸν κόσμον. ‘Ο Σταθμὸς μας, δυναμωμέ-

νος τώρα, ἀκούγεται παντοῦ. Κι' ἔτσι ἀνασκευάζονται οἱ κωμικὲς κι' ἀδιάντροπες ψευδολογίες τῶν Ἰταλῶν, πού ἐνῶ τοὺς διώχουμε καὶ τοὺς αἰχμαλωτίζουμε, εἶναι ἱκανοὶ νὰγγέλλουν ἀπὸ τὴ Ρώμη ἢ ἀπὸ τὸ Μπάρι: ‘Απόλυτος ἡσυχία εἰς τὸ ἀλβανικὸν μέτωπον! ‘Αλλὰ ἡ ἡττα δὲν κρύβεται, οὔτε ἡ νίκη. Καὶ πολὺ γρήγορα θὰ μάθῃ ὁ κόσμος τὴν ἐκπληκτικὴ ἀλήθεια: ‘Η μικρὴ μὰ μεγάλη Ἑλλάδα ἐνίκησε τὴ μεγάλη μὰ μικρὴ Ἰταλία!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΠΤΥΧΑ
Β' ΣΕΙΡΑ (*)

1

Καράβι πού καμαρωτὸ
μὲ ναῦτες καὶ καθαρονῆρη,
ταξίδευε ἄλλοτε κι' αὐτὸ
στὸ Τούνεζι καὶ τὸ Μισαίρι,

Τώρα ἀγγαντεύει ἀπὸ καιρὸ,
λησμονημένο σὲ μιὰν ἄκρη,
ἐσαμάρτω καὶ θλιβερὸ
πέρα τῆς θάλασσας τὰ μάκρη!

2

Χαρά μας! Μέσα στήν αὐλὴ
μπε, μπε, τὰ δυὸ μας προβατάκια
μ' ὄρεξη πῶς τοιμποῦν πολλὴ
τὰ τρυφερά τὰ χορταράκια!

Μ' ἀλλοίμονο! Κάποιαν αὐγὴ
τὸ πέρασμα τοῦ μακελλάρη,
ἦρθε ν' ἀπλώσῃ τὴ σιγὴ
καὶ τὴ χαρά μας νὰ μᾶς πάρη!...

3

Κι' ἂν νοσταλγῆς τὴν ἐποχὴ,
φτωχὸ φανάρι μου σβυσμένο,
πού φώτιζες μὲς στὴ βροχὴ
τὸ διάβα τ' ἀργοπορημένο,

Τί καρτερεῖς στὴ γειτονιά
πιά τοῦ παλιοῦ καιροῦ σημάδι,
λησμονημένο στὴ γωνία
τοῦ δρόμου, πού εἶν' κι' αὐτὸς ρημάδι;

4

Χρώματα ρόδινα ἀπαλὰ
μέσα στῆς δύσης τὸ μεθύσι,
γιούλια, πανσέδες πού τρελλά
στὸν οὐρανὸ τᾶχουν σκορπίσει,

Πῶς θλίβομαι καὶ πῶς πονῶ
σάν ἀργοσβύνετε τὸ δειλὶ,
δταν φωτὰ στὸν οὐρανὸ
τ' ἀποσπερίτῃ τὸ καντήλι!...

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Μέσα στὸ λουλουδιμένο περιδῶλι,
μιὰ πεταλούδα φτερούγιζε. Πέταξε
πάνω ἀπ' τὰ νερά τοῦ ὠκεανοῦ μῆας
στέρνας, τριγύρισε μέσα στὸ δάσος
ἀπ' τὰ στάχνα, ἀνάμεσα στὰ φτερωτὰ
στοιχεῖα — τὶς μύγες, τὰ μελίσσια —

(*) ‘Η πρώτη σειρά, ἀπὸ δέκα τραγούδια,
δημοσιεύθηκε στὴ ‘Διάπλασι’ (τομ. 45ος τοῦ
1938, φυλ. 36-40).

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΕΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

3.

Σ' ἕνα μέρος, ὁ δρόμος τοῦ πάρκου ἔστριβε. Κι' ἄξαφνα φάνηκε ἕνα λαμπρὸ παλάτι, πού ἔλαμπε φωταγωγημένο ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Σ' αὐτὸ τὸ παλάτι ἔτρεξαν ἴσια οἱ βασιλοπούλες καὶ τὰ βασιλόπουλα, μπῆκαν σὲ μιὰ δόλοχωση σάλλα, ὅπου μιὰ δοχήστρα ἔπαιζε χορούς, κι' ἁμέσως ἄρχισαν νὰ χορεύουν.

‘Ο στρατιώτης, πού τοὺς εἶχε ἀκολουθήσει ὡς τὴ σάλλα, ἔμεινε ἔκθαμβος μπροστὰ στὸ θαυμάσιο θέαμα τοῦ χοροῦ ἐκείνου. Τὸν ἔβλεπε ἄορατος, καθισμένος σὲ μιὰν ἄκρη, καὶ γοητευμένος παρακαλοῦσε νὰ μὴν τελειώσῃ ποτέ.

Κι' ἀλήθεια, ὁ χορὸς ἔξακολουθοῦσε ἀτέλειωτος. Μόνο μικρὰ διαλείμματα γίνονταν, οἱ βασιλοπούλες καὶ τὰ βασιλόπουλα πῆγαιναν σ' ἕνα μπουφὲ φορτωμένο γλυκὰ καὶ πιотά, ἔτρωγαν κι' ἔπιναν ἀπ' ὅλα, καὶ ξανάρχιζαν νὰ χορεύουν ἀκούραστα. ‘Ο στρατιώτης ἔτρωγε κι' αὐτὸς ἀπὸ ἕνα γλυκὸ, ἔπινε ἀπὸ ἕνα ποτήρι σαμπάνια καὶ ξαναγύ-



οῖε στὴ θέσῃ του γιὰ νὰ βλέπῃ καὶ νὰ μὴ χορταίῃ.

‘Αλλὰ τὰ φῶτα τῆς σάλλας ἄρχισαν νὰ χλωμαίνουν. Σὲ λίγο θὰ ἔσβηναν. Τότε μόνο οἱ βασιλοπούλες καὶ τὰ βασιλόπουλα ἔπαυαν τὸ χορὸ καὶ, ἀπὸ τοὺς ἴδιους δρόμους, μὲ τὶς ἴδιες βάρκες γύρισαν στήν ἀκρολιμνία καὶ στὸ ἀνοιγμα τῆς μαρμαρένιας σκάλας. Ἐκεῖ ἀποχαιρέτισθηκαν καὶ ἔδωσαν ὑπόσχεση νὰνταμωθοῦν τὴν ἄλλη νύχτα.

‘Ο στρατιώτης ἀνέβηκε πρῶτος τὴ σκάλα καὶ, γρήγορα-γρήγορα, μπῆκε στήν καμαρούλα του, ἔβγαλε τὸ μανδύα του, ἔπεσε στὸ κρεβάτι του κι' ἔκανε τὸν κοιμισμένο. Τὸν εἶδαν οἱ βασιλοπούλες κι' εἶπαν μεταξὺ τους: ‘Οὔτε κοινῆθηκε καθόλου. ‘Ο πατέρας μας θὰ τοῦ πάρη κι' αὐτονοῦ τὸ κεφάλι. Τὸν λυπόμαστε, μὰ ποῖος τοῦ εἶπε νὰρθε νὰνακατωθῇ σὲ ξένες δουλειές; Καλὰ νὰ πάθῃ! Καὶ γδύθηκαν, φύλαξαν τὰ ρούχα τους στὶς ντουλάπες, ἔβαλαν τὰ γοβάκια τους, πού εἶχαν μισολυώσῃ κάτω ἀπ' τὰ κρεβάτια τους, καὶ κοιμήθηκαν ἡσυχώτατες.

‘Ο στρατιώτης ἤξερε πιά ἐκεῖνο πού ἤθελε, ἀλλὰ δὲν ἐβιάστηκε νὰ τὸ πῇ στὸ βασιλιά.

— ‘Η διορία μου δὲν ἐτελείωσε ἀκόμα, προφασίσθηκε. Ἐξω ἀκόμα καιρὸ δυὸ ἡμέρες καὶ δυὸ νύχτες. Περισμένετε.

Κι' αὐτὸ γιατί δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ τὸ θέαμα πού τόσο τοῦ ἄρεσε. Παρακολούθησε λοιπὸν τὶς βασιλοπούλες καὶ τὴν ἄλλη νύχτα καὶ τὴν ἄλλη. Τὴν πρώτη, καθὼς εἶπαμε, ἔκοψε ἕνα κλαδί ἀπὸ τὰ χουστὰ δέντρα τοῦ πάρκου. Τὴ δεύτερη, ἕνα λουλουδί πού ἡ διορία του ἦταν ἀληθινὰ διαμαντάκια. Καὶ τὴν τρίτη, πῆρε ἀπ' τὸ μπουφὲ ἕνα δόλοχυσο ποτηράκι. Κι' ἐπειδὴ ἡ διορία του εἶχε πιά τελειώσῃ, τὸν ἔκραξε ὁ βασιλιάς καὶ τοῦ εἶπε:

— ‘Ε, ἔμαθες πῶς καὶ γιατί παλιώνουν τὰ γοβάκια τους οἱ κόρες

ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑ

— Παλληκάρια, πού ἀλαλάζοντας περνᾶτε
μὲ τὰ λάβαρα καὶ μὲ τὴ λαχάρα
τῆς Πατρίδας, ‘Ελληνόπουλα, πού πάτε;
— Πάμε ὅπου μᾶς προσμένουν τῶν βουνῶν
τῶν ‘Ελληνικῶν τὰ χλωρὰ βάρια
ἀπὸ τὴ Γῇ τὴν Πατρική τὴν ἁγία
πάμε νὰ σβύσουμε μὲ τὰ κοντάρια,
μὲ τὰ σπαθιά, μὲ τὴ φωτιά
κάθε δυνάστη, κάθε ἐχθροῦ τ' ἀχνάρια
σάν πάντα κι' ἄλλη μιὰ φορά.

— Παλληκάρια ‘Ελληνόπουλα, ὅπου πάτε
νὰ διώχνετε τῶν σκλάβων τὰ μαράζια,
μὲ τὸ τραγούδι στὴ φωτιά νὰ δοῦναι
τῶν ‘Ελλήνων τὰ λάβαρα γαλάζια.

— ‘Ηρώες μὲς στὸν παγκόσμιο ἀγῶνα
φέρετε ὅπου πάτε, φέρετε ὅπου νικάτε,
φέρετε καὶ τὴν ‘Ελλάδα σταυροφόρα
καὶ τὴν ἸΔΕΑ ΕΛΛΑΔΑ μὲς στὴ μπόρα.
Κι' ὁ πόλεμος, μεγάλο παγγύρι,
φέρετε καὶ τὴν ‘Ελλάδα γιὰ νὰ σύρῃ
νύφη στὸ πανηγύρι τὸ χορὸ!

Σ' ὅλους, καὶ στοὺς πῶ μαύρους τῆς
ἀγῶνας,

πάντα τὸ εὐδωλὸ τῆς χωριστοῦ
γιατὶ παίρνει τὴ χάρη τῆς ἀπ' τοὺς αἰῶνες...
ΑΙΛΗ ΙΑΚΩΒΙΔΟΥ

Μεγάλο και πολύ ενδιαφέρον το γράμμα σου, **Μορφέα**. Ναι, η Άθινα ως τώρα δεν έδοξοβαρδίσθηκε, αλλά δεν μπορούμε να μη είμαστε πολύ λυπημένοι για τους ανθρώπους που σκοτώσαν οι άναυδοι σε τόσες άλλες πόλεις και χωριά. Η εκδίκησή μας βέβαια θα είναι μεγάλη, αλλά οι άδικοσκοτωμένοι δεν θάνασθηθουν. Κατάρρα στους φονιάδες!

Χαίρω, **Σίφουνα**, που σ' ενθουσίασαν τα Νέα του 1941. Μ' όλο τον πόλεμο, βλέπεις, θα κάμω δ,τι μπορέσω. Από την περίληψη που μου δίνεις, το διήγημα αυτό δεν μου φαίνεται κατάλληλο για μέε.

Ορντινάντσα, από το ποίημά σου στο Μουσολίνι ατιγράφω τα δυο τελευταία τετράστιχα που είναι πολύ ωραία :

Ρίξε μπόμεπες πά' στα βράχια,
Χτύπησε, αν θές, άρνιά,
Και βομβάρδισε τα ψάρια
Στου Φαλήρου τα νερά,

Μη θελήσης όμως τώρα
Στήν Ελλάδα μας να μπής,
Μάθε πως δική σου χώρα
Μόν' στον ύπνο θά την 'δής.

Άλθήθαια, **Νίλς**, τίποτ' άλλο δεν μπορεί κανένας νάχη στο νου του τώρα παρά το πόλεμο και τη νίκη... Τέτοιες γελοιογραφίες είδα κι' εγώ πολλές. Και μου άρεσε πολύ μια που είχε τίτλο: «Μεγάλη Ιταλική ναυμαχία... εις την Ξηράν».

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ως σήμερα έλαβα και τα εξής: «Τα Διαπλασιακά μας ψευδώνυμα», «28 Όκτωβρίου», «Από το Ήμερολόγιό μου», «Σκέψεις», «Αστός και Σπίνος».

Ευγενεκριμένα κομμάτια, που ακόμα περιμένουν τη σειρά τους να δημοσιευθούν, έχω τα εξής: «Ο Ναύτης», «Έτσι είναι η ζωή», «Η Επιμέλεια» (που του άλλαξα τον τίτλο σε «Όταν κανείς θέλει»), «Σά νάταν χτές», «Όρθρινή χαρά», «Άνατολή στην Όλυμπία», «Ο άσπετος φόβος μου», «Τ' άγνωστο ζήτημα», «Άστρονόμος και χωρικός», «Ένας έξυπνος» «Σε μια φλογέρα», «Μη με λησμονείς», «Πρώτη μέρα» (άλλο από το σήμερα δημοσιεύομενο με τον ίδιο τίτλο), «Νυχτερινό Τραγούδι», «Δελινό», «Ο θάνατος του στρατιώτη». «Φθινοπωριάτικη εικόνα».

Η **Διάπλασις άσπάζεται** τους φίλους της: **Ριχάρδον Λεοντόκαρδον** (έλπίζω να μου γράφης τώρα πιο συχνά και να παντήσης και στην έρώτησή της «Κυριακή» που σου άρεσε) **Νηρέα** (σου είχα απαντήσει παραπάνω σ' ένα σου γράμμα, όταν έφτασαν στα χέρια μου άλλα τρία είναι πιο ευνάγνωστα, ποικίλα και ωραία) αλλά θα σου απαντήσω μόνο πως συμφωνώ με όσα γράφεις για την προτομή του κ. Φαίδωνος' ιδες τί λέω και στη **Λευκή Καμέλια**! **Άλκην Μύραν** (έλαβα αυτή τη στιγμή και το δεύτερο γράμμα σου' το πρωτότυπο μυθιστόρημα θα είναι της αγαπητής σας Γροίμ) **Κατοικάνη** (το νέο σου ψευδώνυμο θα έγκριθ' στο πρώτο φυλλάδιο του 1941' ναι, νά γράφης τώρα τακτικά) **Μαίμουδίσσαν** (λυσοχάρτο και τετράδια έστειλα) **Σπίθαν** (οι απαιτήσεις σου δεκτές' δεν παρετήρησα τί κάνεις στους συναγερμούς ή Πίσσα' πάντως δεν κατεβαίνει στο καταφύγιο) **Έλλην Άργυροπούλου** (ναι, και να μου γράφης) **Ηλιοβασίλεμα** (τά-

ρα περιμένω κι' άλλο σου γράμμα με λιγότερη βία) **Μαριάν Άντουανέτταν** (δεν πειράζει, υπό χρόνον θα γιορτάσης τα γενέθλιά σου λαμπρότερα' σου εύχομαι να τα εκατοστήσης, χωρίς να πω πόσα είναι τώρα...) **Λεοντιδέα** (πέρασαν οι μεγάλες τριπελιές' σου έστειλα τα κρατημένα φυλλάδια' γράφε μου) **Αίγλην** (δεκτές' ναι, αυτό είναι' έψαξα στην «Καλλιτεχνική Συνεργασία», αλλά σκίτσο με το ψευδώνυμο σου δεν βρήκα' δεν θα το έλαβα) **Ναίδα** (έχι, η Ζ.Σ. δεν είναι' φαντάζομαι τη χαρά σου και την περηφάνειά σου που συντελείς και σ' σε κάτι καλό...) **Γεώργιον Δ. Κούνδουρον** (χαίρω πολύ' θα σου έγκριθ' στο πρώτο του Δεκέμβρη) **Πληγωμένον Άετόν** (τά έλαβα όλα' έχι, γιατί ακόμα στέλνουν οι καθυστερημένοι και, έννοε, με τον πόλεμο, παρατέλει... σιωπηλώς τις προθέσεις) **Μόνα Αίξαν**, **Απόλλωνα** του **Μπελβεντέρε**, κτλ. κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 19 Νοεμβρίου, θάπαντήσω στο ερχόμενο.

ΟΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 292ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αί λύσεις των Άσκήσεων του φυλλαδίου τούτου δεκτά μέχρι της 23 Ιανουαρίου.

626. Δεξιγίφος

Ή μικρούλα πόλη αυτή
Όπου μέγα θαύμα έγινε,
Με ξυλάκι αν ένωθ'η
Που καπν' και λάμψη χύνει,
Κάποια άμερικανική
Πολιτεία εϋθύς μας δίνει.

Πλοίαρχος Νέμος

627. Μεταγραμματισμός

Αιρόσωπος θεός
Άλλάζει το κεφάλι
Και κάτοικος αυτός
Κράτους μικρού προβάλλει.

Μάγκας της Φιλοθέης

628. Αναγραμματισμός

Κόιτα τις προθέσεις
Στη γραμματική
Μιά ανακάτεψέ τη
Κι' άκου μουσική.

Μάγκας της Φιλοθέης

629. Δημῶδες αίνιγμα

Ή κοιλιά μου είναι λίμνη,
Τό κεφάλι μου καμίνι,
Με τραβάς και ροχαλίζω
Και μυρίζω και καπνίζω.

Πλοίαρχος Νέμος

630. Τρίγωνον

***** = Πόλις της Θεσσαλίας.
***** = Ό άνθρωπος της Κανκα-
***** = Άρχ. πόλις. [σίας φυλής.
***** = Όπου φως και αήτη...
***** = Κτητ. άντωνυμία.
** = Επύρρημα.
* = Σύμφωνον.

Και καθέτως τα ίδια.

Πλοίαρχος Νέμος

631—635. Πτερότον Γράμμα

Αί κάτωθι ζητούμενα λέξεις έχουν από έν γράμμα κοινόν—τό πτερότον—τό όποιον άπαντά πρώτον εις την πρώτην, δεύτερον εις την δεύτεραν, τρίτον εις την τρίτην και ούτω καθέξής :

Ήπειρος—Ποταμός της Εϋρώπης—
Ήως του 21—Ένοπλος δύναμις—Η Παναγία.

Μάγκας της Φιλοθέης

636. Γρίφος

πιζ	α α α α α
—	α α
—	α α
—	α α
—	α α α α α

Πλοίαρχος Νέμος

Τέλος του 292ου Διαγωνισμού Λύσεων. Από του προσεχούς αρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων του φύλλου 37.

452. Άνάστασις (ανά, στάσις).—453. Ταώς (τά, ώς).—454. Δίδω—Διδώ.—455. Ό κισσός, ή κίσσα.—456.

Σ Η Μ 457. ΠΙΝΔΑΡΟΣ (Τ-Η Λ Ο Σ σπανία, Νίνος, Δανία, Μ Ο Κ Κ Α Άδριανός, ράδιον, όσ-Σ Κ Ν Ι Ψ priον, σπίνος).—458—Α Ι Σ Α 463. Διά του Ο: όρος.

Ψ Α Ρ γόνος, όπος, όριον, βόλος, κόρος. Καί: Π-όρος, Α-γονος, Τ-όπος, Μ-όριον, Ό-βολός, Σ-κόρος =ΠΑΤΜΟΣ.—464. ΔΕΚΑΙΟΣ· ΠΡΙΑΜΟΣ (ΆρΠα, ΛίΡα, ΚάΙρον, ΆνΑ-κρέων, ΙαΜβρος, ΌΒΟΛός, ΣηΣτός).—465. Λύτης χρόνος ιατρός.—456. Ό δ-φίς με ήπάτησε (ώω, φ εις, με η πα, τ' εις ε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 956]

Εθερεστ, έλαβα' ευχαριστώ. Μαγεμμένο Δοξάρι, θα περιμένω γράμμα σου.

ΚΑΣΣΙΟΣ

[Μ' — 957]

Τσάρε, για εύχες υπερευχαριστώ!—Σκυριανόπουλο, ώστε και σ' Δημήτρης; ευχαριστώ και άντεύχομαι.—Στοιχειωμένο Καράβι, τετραδιάκι δεν έλαβα.—Μέλλοντα Ναύαρχε, Νεφέλη, γιατί δεν ανταποδίδετε;—Μορφέα, γράψε άκριβή διεύθυνσιν. Έστειλα άπάντησή στο διαγωνισμό και έπεστράφη. Μύρων, γιατί άργείς πάλι; Περιμένω γράμμα.

Λευκή Καμέλια

[Μ' — 958]

Ανυπόφορο Ναυτάκι, θα πάρω τό «Μπέμπης» μόλις έσο πάρης: «Θωρηκτόν 50.000 τόννων».—Στοιχειωμένο Πύργε, Κάβε, Μαγεμμένο Δοξάρι, Διεύθυνσε;

Άπόλλων του Μπελβεντέρε

[Μ' — 959]

Σκυριανόπουλο, ιδεώδεις Ίδεώδους ιδεές ιδεώδους επιτυχίας τυγχάνουν! ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

[Μ' — 960]

Τυφλέ Άνοιχτομάτη: καλωσώρισε. Ροδαβελούρα: έλαβα' ευχαριστώ.—Ροδοβασίλισσα, Σπίθα: περιμένω.

ΝΙΑΣ του «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[Μ' — 961]

Μόνα-Αίξα, ευχαριστώ. Κόκκινη Γατούλα, ξεμωράθηκες και παίζεις κουκλές; ;!!

Βασίλισσα των Ρόδων

[Μ' — 962]

Ασάλληπτες Σκιές, είσθε πραγματικώς ασάλληπτες; Άμφιβάλλω!!!

Φαλαγγιτάκι

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τύποις Σεργιάδου